

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/2/2020
Identifikačné číslo spisu:	1019201349
Dátum vydania rozhodnutia:	16.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1019201349.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 16. apríla 2020, v konaní o uznaní cudzieho rozhodnutia, o odvolaní odsúdeného A. G. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Ntc/22/2019 z 23. decembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného A. G. s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 23. decembra 2019, sp. zn. 3Ntc/22/2019 rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozsudok Krajského súdu Korneuburg, sp. zn. 503Hv 52/18d z 8. júna 2018, právoplatný 8. júna 2018, sa uznáva a vykoná v časti, ktorou ktorý bol občan Slovenskej republiky A. G., nar. XX. M. XXXX v N., trvale bytom N. - F., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Justizanstalt Hirtenberg (ďalej aj len „odsúdený“), uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže za účelom zárobku vlámaním podľa §§ 127, 128 ods. 1. č. 1, č. 2, § 129 ods. 1 č. 1 a 2, § 130 ods. 2 prvý a druhý prípad a § 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, ktorého sa dopustil na tam uvedenom skutkovom základe a ktorým bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok. Napokon podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona rozhodol krajský súd tak, že odsúdeného zaradil pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti citovanému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odsúdený odvolanie (č. l. 55 a nasl. spisu). V podanom odvolaní v podstate uviedol, že krajský súd nemá znovu pravdu, nakoľko pre prevzatie trestného činu krádeže je potrebné splnenie niekoľkých podmienok, ktoré odsúdený rozhodne nespĺňa. Poprel akékoľvek osobné, pracovné, rodinné či sociálne väzby na územie Slovenskej republiky, pričom osobitne zvýraznil skutočnosť, že bol párkrát súdne trestaný, čo ho v konečnom dôsledku čini nezamestnateľným. Pomerne obsiahlym spôsobom opisoval absenciu vyššie uvedených väzieb, čím vo všeobecnosti vyjadril nesúhlas s uznaním rozhodnutia orgánu štátu pôvodu a zdôraznil, že voči jeho

osobe došlo k mnohým porušeniam zákona a opätovne dodal, že nemôže prakticky na území Slovenskej republiky vôbec ďalej plnohodnotne žiť. Nie je majetkom Slovenskej republiky a preto s poukazom na uvedené žiadal, aby jeho odvolaniu bolo vyhovie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odsúdený podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Krajský súd pri uznaní predmetného rozsudku postupoval v súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z., ktorý upravuje podmienky uznávania a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a ktorý preberá zásady vyjadrené v rámcovom rozhodnutí Rady Európy č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody, alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „zákon“).

Krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom so závermi ktoré prijal, sa plne stotožňuje aj najvyšší súd ako súd rozhodujúci na podklade odvolania podaného odsúdeným.

V konaní pred krajským súdom boli splnené zákonné podmienky rozhodnutia príslušného krajského súdu, ktorým je podľa § 12 ods. 1 zákona Krajský súd v Bratislave. Odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky (Bratislava - Rusovce); preto sa súhlas odsúdenej osoby na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu - Slovenskej republiky s poukazom na čl. 6 bod 2 písm. a), písm. b) Rámcového rozhodnutia nevyžaduje. Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave v písomnom vyjadrení doručenom krajskému súdu 28. novembra 2019 vyslovila súhlas s tým, aby krajský súd rozhodol tak, že vydá rozsudok, ktorým rozhodne o uznaní a vykonaní rozsudku Krajského súdu Korneuburg, sp. zn. 503 Hv 52/18d z 8. júna 2018 v tam uvedenej časti.

Nad rámec už uvedeného najvyšší súd poukazuje na správnosť záveru krajského súdu, ktorý pri posúdení obojstrannej trestnosti podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona zistil, že nakoľko štát pôvodu neoznačil v príslušnom podaní, musel skúmať aj obojstrannú trestnosť v časti uvedeného skutku týkajúceho sa odsúdeného. Dospel pritom k právne súladnému záveru, keď konanie odsúdeného právne kvalifikoval ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, čím dospel k jednoznačne správne záveru o tom, že ide o skutok, ktorý je trestný i podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Taktiež správne postupoval krajský súd, keď pri uznaní predmetných rozhodnutí rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona a akceptoval výrok o vine a uznal aj výrok o treste odňatia slobody tým, že ho ponechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Krajský súd správne postupoval aj v prípade, keď odsúdeného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, a to napriek skutočnosti, že odsúdený v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na presvedčivé odôvodnenie tejto časti výroku o treste rozsudku krajského súdu, nakoľko krajskému súdu skutočne s poukazom na absenciu výroku o zaradení obvineného do príslušnej diferenciacnej kategórie výkonu trestu odňatia slobody nezostalo nič iné, ako s poukazom na § 17 ods. 4 zákona sám rozhodnúť tak, že odsúdeného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

K odvolacím námietkam odsúdeného možno len uviesť, že boli najvyšším súdom vyhodnotené ako nedôvodné a jednak s primeraným odkazom na predchádzajúce právne úvahy, ktoré naostatok precízne uviedol už krajský súd, ako aj s poukazom na to, že rozhodnutie súdu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia má svoj presný procesný postup a vyžaduje splnenie určitých materiálnych podmienok,

predovšetkým podľa § 15 a nasl. zákona.

Ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákona vymedzuje dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia a v prípade, ak súd nezistil takéto dôvody na jeho odmietnutie a výkon, rozhodne o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná (§ 17 ods. 1 zákona).

Z citovaných ustanovení uvedenej zákonnej normy vyplýva, že krajský súd v prípade štátneho občana Slovenskej republiky odsúdeného na trest odňatia slobody v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 15 a § 16 nemôže konať inak, než cudzie rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie teda nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk.

Najvyšší súd úplným záverom poukazuje na § 18 ods. 1, ods. 2 zákona, podľa ktorého súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia je oprávnený prijať všetky nasledujúce rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie, vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody; po odovzdaní odsúdeného na územie Slovenskej republiky súd rozhodne o započítaní väzby podľa § 14, ako aj väzby už započítanej a trestu už vykonaného v inom členskom štáte, na ktorý sa vzťahuje rozhodnutie a tiež doby prevozu do dĺžky trestu, ktorý má byť vykonaný.

Riadiac sa vyššie citovanými právnymi úvahami rozhodol najvyšší súd o odvolaní odsúdeného tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.